

stance. Situationen er saaledes, at man ikke fra Lovgivningsmagts Side kan sidde stille og se til, at Tusinder af Landets erhvervende Borgere lide Nød som Følge af den Depression, som gennem Aarene har hersket i vort lille Samfund herhjemme og vel nok i højeste Grad i det økonomiske Samfund. Der er fra forskellige Sider rejst det Spørgsmaal, hvorvidt man i dette Øjeblik kan betegne Stillingen og Arbejdsløsheden som værende ekstraordinær, og man har indvendt mod det foreliggende Forslag, at det jo tager Sigte paa en Tid, hvor muligvis Forholdene ere forandrede, hvor Forslaget muligvis vil vise sig at være overflødig. Det forekommer mig, at man ikke med Rette kan tale saaledes; i de Bilag, der ledsage Betænkningen nede fra Folketinget, findes paa den sidste Side Oplysninger om de nuværende Forhold, eller rettere sagt om Forholdene, som de vare den 1. Februar. Der har man indhentet Oplysninger fra 120 Fagforeninger med et samlet Medlemsantal af 47,738, af disse vare 9,118 arbejdsløse eller 19 pCt., og af disse 9,000 vare igen over 4,000 eller 45,5 pCt. uden Understøttelse. Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, gjorde selv i sine Bemærkninger opmærksom paa, at ved i Statistisk Aarvog at læse de Sammenligninger, der vare dragne mellem vort Land og de andre Lande, saa viste det sig, at den Arbejdsløshedsprocent, der findes herhjemme, og som desværre har været stedsevarende i nogle Aar, er langt højere end den, der er selv i de store Lande. Det forekommer mig derfor, at naar dette er Tilfældet, og det er statistisk bevist, og man ved, at det har været saaledes i nogle Aar, saa maa man have Lov til at sige, at disse Forhold ere ekstraordinære og kræve ekstraordinære Midler for at bære over en Tid, indtil vi forhaabentlig paa ny kunne komme ind i mere normale Tilstande og nærme os til den Arbejdsløshedsprocent, der er gældende i andre Lande, og som hidtil har været gældende her, indtil vi naaede Krisen i Begyndelsen af 1908.

Det forekommer mig i Henhold hertil, at hele dette Forslag i og for sig er meget beskedent, og der er ikke Anledning for mig i Dag til at følge det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) i hans Betragtninger om, hvorledes muligvis i sin Tid Loven om Arbejdsløshedskasser burde have været indrettet. For mig staar det saaledes, at Loven har virket godt og har gjort uvurderlig Nytte. Jeg nærer nogen Tvivl om, at den vilde

have udrettet mere, hvis den var bleven, som det ærede Medlem paa det Tidspunkt maatte have ønsket, at den skulde være, og det er ogsaa baade af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds og af det ærede Medlem, der sidst talte, erkendt, at i Arbejderklassen er denne Forsikringstanke bleven greben med Begejstring. Henved 100,000 Arbejdere have sluttet sig til disse Kasser, og det Beløb, de have indbetalt dertil i den korte Tid, er overordentligt stort. Nu er der sagt, at under Forhold som disse vilde det være rimeligt, om de Institutioner, af hvilke Arbejdsløshedskasserne paa en Maade ere udgaaede, de Organer, som ere dannede af Arbejderne selv, forinden man henvender sig til Lovgivningsmagten om Hjælp, træder hjælpende til og søger at afhjælpe noget af den Nød, som siges at eksistere. Det har glædet mig meget at høre, at særlig det sidste ærede Medlem med Opmærksomhed har gennemlæst de Forhandlinger, som have fundet Sted ved tredie Behandling i det andet Ting. Han vil ogsaa derigenem have erfaret, at medens det ordinære Bidrag, som han oplyste, har været henved 1,200,000 Kr. til Arbejdsløshedskasserne, have Fagforeningerne, om hvilke man siger, at der paahviler dem en Pligt til at træde hjælpende til, samtidig udredt af deres Kasser et Beløb af omtrent 800,000 Kr., hvilket med andre Ord vil sige, at nogle af de største af vore Fag, som have været allerhaardst plagede med Arbejdsløshed, faktisk omtrent have tømt deres Kasser for i saa høj Grad som muligt at kunne holde Nøden borte fra deres Medlemmer. Jeg beklager derfor i høj Grad den Stilling, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) indtog. Det ærede Medlem mente jo i Slutningen af sine Udtalelser overfor den højtærede Minister, at dette høje Ting i Aar overfor det ene Lovforslag, Loven om fortsat Hjælp til arbejdsløse, vilde indtage samme Stilling, som det høje Ting indtog i Fjor. Det beklager jeg i høj Grad, fordi jeg vel føler mig overbevist om, at den nuværende Tilstand er ekstraordinær, men desværre paa den anden Side faktisk i dette Øjeblik ikke kan se nogen Ende paa den nuværende Tilstand i Byggeindustrien i vor By. Det vilde være i høj Grad interessant at høre Udtalelser fra de ærede Medlemmer, som ere Modstandere af disse Forslag, om, hvorpaa de begrunde Forventningen om, at der i den nærmeste Tid skulde vise sig en Opgangsperiode paa det private Byggeris Omraade.